

ROSÉN, GABRIEL

De frommas glädje-förstling i tiden,
och glädje-skörd i ewigheten: i
anledning af ps. 97 v. 11. Uti et
christeligt begrafnings-tal, öfwer
professorens och kyrkoherdens wid St.
Jacobi och Johannis för

1765

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

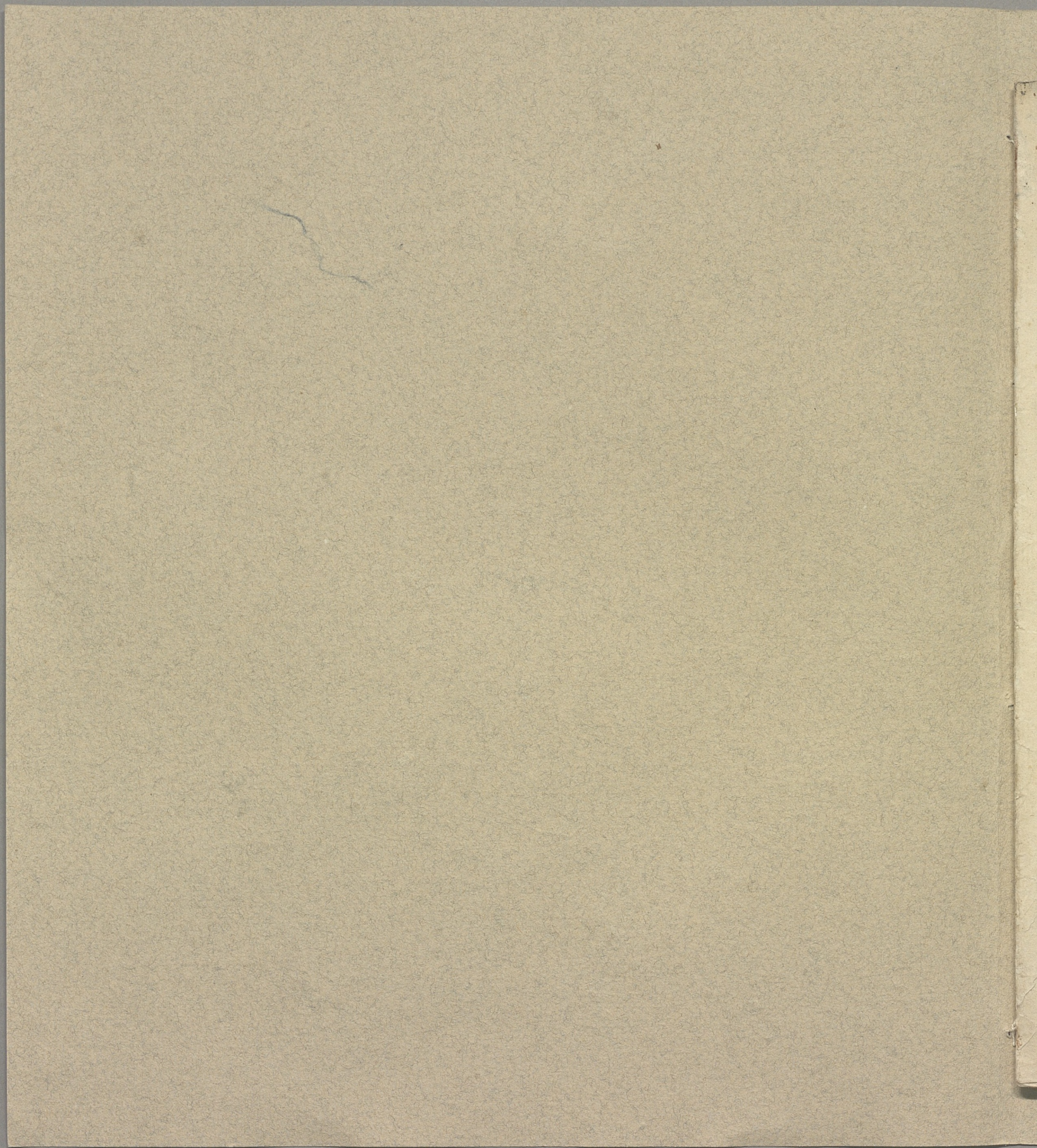
- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

CELSE, CATH. CHAR.

Ex. A

Ex.A

Litopred.
Förel. 1900.
1700-1829

I Jesu Namn!

De Frommas Glädje-förstling i tiden,
och Glädje-störd i ewigheten:

Å anledning af Ps. 97. v. 11.

Uti Et Christeligt Begravnings-Tal,

^{Öfwer}

Professorens och Kyrkoherdens wid St. Jacobi och Johannis
Församlingar i Stockholm,

Den Högwördige och widtberömde HERRNEN,

Herr DOCTOR OLOF CELSII,

I Lifstiden Ätteliga Maka och Husfru,

Wälborna Fru DOCTORINNAN,

CATHARINACHARLOTTA

VON C E L S E,

Wid Desz Jordfästning

Den 10 Junii, 1765.

Uti en Högtansfellig och talrik Församlings närvaro
i St. Jacobi Kyrka i Stockholm.

Berraktad

^{af}
GABRIEL ROSÉN,

Kongl. Öfwerhofspredikant, Præses i Hof-Consistorio, samt Kyrkoherde
i S. Riddarholms Församlingen.

STOCKHOLM,

Tryckt hos PETER HESSELBERG, 1765.

Dr. Prominens Götter-Verfassung in Wien
und Glöckle-Haus in Linz

In der Kaiserlichen Universität Wien
Professors der Naturgeschichte & Physiologie
Johann Baptist Selleny

Dem Hochwürdigsten und Hochachtbaren
Herrn Doctor OTTO VON CELSE
in dessen Wohnung in Linz

BELEHUNG VON DOCTORIN NANN
CATHARINA CHARLOTTA
VON CELSE.

Die Zeit der Verfertigung
In der Kaiserlichen Universität Wien
J. S. Jacobi 1772

GARRIEN ROSEN
Königliche Hof- und Universitäts-Drucker
in Wien

Ersetzt von PETER HESSELBERG, 1772
GEORGE

Låt mig när en ände
Sker på mitt elände,
I himmelsk glädje gå;
Ther skal jag med fröjdsfull tunga
Tig et Halleluja sjunga.

Så bedje wi i Namn Guds Faders
och Sons och then Helge Andes
Amen!

En ibland de uppbyggeligaste och tillika hugnelli-
gaste bilder, under hvilka Guds Ande i
den Helga Skrift föreställer de rättferdi-
gas och frommas lefverne och lidande, är
utan twiswel den, at han liknar det wid et utsåde til
en ewig glädjeförd. Et så tröstefullt begrep om deras

gländes tid, gifwer oss bland andra Konung David, då han uti Ps. 126: 5. försäkrar, at de som med tårar så, skola med glädje upstå. Kon. David förebodar i denna Psalmen icke allena de glädjerörelser, som Zions fångar skulle få känna, sedan de utdruckit forge-kalten i Babel, utan, uplyst af Guds allvetande Ande, ser han ännu längre fram för sig. Han förebodar tillika en glädje af en långt ädlare natur och waraktigare beskaffenhet, den glädjen, hwaraf det andeliga Zion, genom delaktighet uti Messia ofskattbara försonings-offer, skulle få några droppar här i tiden, men hela strömmar utaf i ewigheten, sedan det i profwotiden, under den ena tårefloden efter den andra, hade tagit den hålsosamma kalten, och predikat **SErrans Namn.** Ps. 116: 13. David talar derföre här om deras tårar allena, som i nådens ordning söka tillämpning af den förlofning, som i Christo Jesu på sse skulle, och nu skedd är.

Deße, som äro födde på nytt, icke af någon förgängelig såd, utan af oförgängelig, som är af leiwande Guds ord, 1 Pet. 1: 23. måste med tårar så, medan de strida, til deß deras förwandling kommer. Job. 14: 14. En menniskan är, efter syndafallet til sin natur så förderwad och fötflig, under en herrskande sinlighet, och leßwer desutom i närwarande werld uti sådan belågenhet, at hwarken Guds helighet och rättfärdighet, icke heller Guds wisshet och godhet kunnat tillåta honom föreskrifwa henne en sålighets-ordning, som skulle kunna werksällas under icke del lustbarheter, lek och löje, utan en sådan, hvars alf

afsvärliga utöfning icke kan ske, utan under monga tårar, mycket bekymmer, kämpning och strid. Utan bekymmer och tårar kan icke sielfwa ingången til en sanna skyldig Christendom uti omvändelsen för sig gå; ty den nya menniskan kan icke födas, utan stora och smärtefulla rörelser uti hjerta och samwete, då det botfärdiga hjertat uti större eller mindre mått måste säga med David: jag wäter mitt läger med mina tårar, Ps. 6:7. Jag äter asko såsom bröd, och blandar min dryck med grät. Ps. 102:10. Utan tårar och oro kan icke heller den dageliga bättringen aflöpa, icke den oundärlige försakelsen, icke köttets forghästelse. Rätta Christna måste, under sådana öfningar, i den dageliga förnyelsen, ofta med tårefulla ögon inför nådestolen utbrista: ack! thet jag weste huru jag skulle finna honom, och komma til hans stol. Job. 23: v. 3. Utan tårar kunna de icke se och höra så mycken förargelse omkring sig uti en gudsförgåtande werld. Deras ögon måste såsom Davids, ofta flyta med watten, at man icke holler Guds lag. Ps. 119: 136. Utan tårar kunna de intet höra werldenes hårda och förblindade omdömen om deras Gudsfruktan och deras dermed ofta förknippade lidande. Deras öga, måste, wid sådana tilfällen, äfwen som Jobs, falla tårar til Gud, Job. 16: 20. och deras mun föra samma tungomål, som David: mina tårar äro min spis dag och natt, då man dageligen til mig säger: hwar är nu din Gud? Ps. 42: 4. Utan tårar kunna de icke brottas med anfäktningar och under andelaget lidande kämpa, då de än måste känna de oroliga

och håftiga rörelser, som den inneboende synden up-
 väcker, hwilke tvingade detta utrop af Paulo mun:
 Jag arme menniska, ho skal lösa mig i från den-
 na dödsfens kropp? Rom. 7: 24. An måste sakna kän-
 slan af Guds ljusliga kärlek, då Guds wisshet, til en
 tid, fördöller för dem sit anletes ljus, hwaröfwer de
 måste fråga med David: **H**Erre, huru länge för-
 döller du dit ansikte för mig? Huru länge skal
 jag söra i min själ, och ångslas i mitt hjerta
 dageliga Ps. 13: 2, 3. Utan tårar kunna de icke heller,
 under timliga wedervärdigheter, wert, sweda och rop,
 känna at deras utwärtas människa småningom för-
 gås, 2 Cor. 4: 6. och deras wättska borttorkas, så
 som det om sommaren tort warder Ps. 32: 4. De
 ropa under sina plågor med David: **H**ör min bön,
HErre, och förnim mitt ropande, och tig icke
 öfwer mina tårar. Ps. 39: 13. Utan tårar kan
 deras misfundsamma hjerta icke heller se andra männi-
 skors elände. Tårarne löpa neder på kindbenen, då de
 ståda måste så mycken nöd och jämmer hos sine jämne
 christne, och som oftast icke äro i stånd at kunna afhjelpa
 på honom. Ja, David kallar i grundspråket deras tår-
 rar en tår, ty stundom äro de uti en sådan belägen-
 het, at deras tårar flyta så ynnigt och rinna så tätt,
 at det ser ut, som wore altsammans en tår. Si, sådant
 är fast ofta de frommas tilstånd i pröfwotiden, betrak-
 tadt på den sorgeligaste och mulnaste sidan, på den si-
 dan, som werldenes sáfunnige barn bäst kunna skönja,
 och som faller dem aldrum uti ögonen, hwaröföre de
 och holla Christi öf för en den största plåga, och Christi
 si börda för odrägelig. Men

Men K. David, lärde icke i blotta förnuftets utan i Guds Andas skola, tänker bättre, ser klarare och widsträcktare. Han ser tillika de frommas tillstånd på den ljusa, glada och härliga sidan. Han skådar deras sorgedagar i werlden såsom et kosteligt utsåde. Han säger: de som med tårar så, skola med glädje uppstå. Han ser klart med tronens ögon, han ser högt, han ser nådenes underverk. Han ser påföljderne. Han låser i deras tårar glädje, i deras bedröfwelse hugswalelse, i deras suckningar frögheliud, i deras ströplighet en owanlig härlighet. Ak! hwad tanken I härwid, I werldenes barn? I fån icke heller med torra ögon gå igenom tåredalen. Men edra tårar äro icke något fruktbarande utsåde; ty werldenes sorg, hon kommer åstad döden. 2 Cor. 7: 10. De äro förspilde och förlorade tårar, tårar, som utmerka at syndalusten redan här i werlden är blandad med pust. Men de frommas tårar, de äro af en ädlare art. De äro så kostelige, at Gud fattar dem uti sin lågel, ja, o du förundransvärda kärlek! utan twiswel räknar du dem, Ps. 56: 9. äfwen som deras huswudhår äro all räknad. Matth. 10: 30. De äro kostelige, ty de utgiutas under et utsåde af Gudaktighets-öfningar, som wäl här i denna mörka dalen blott sticker fram såsom brodd, men som en gång skall hinna til sin fulla mognad, och stå uti ewig blomma på de klara himmelska fälten. De skola med glädje uppstå förslingen af denna störden i närwarande werld, ty mitt under deras bedröfwelse få de njuta den G Andas hugswalelse, så at de äro såsom bedröfwade och dock alltid glade. 2 Cor. 6: 10. De sfo-
la

la med glädje upstå; ty de stunder, då deras tro är
 rätt frimodig, få de smaka det goda Guds ord,
 och den tillkommande världens kraft. Hebr. 6: 5.
 De skola med glädje upstå, ty efter en sådan för-
 ställning af wedergwäckelse, skola de få hela glädje-
 skörden, då de uti Guds Rike få skåda hans ansigte i
 rätt ärdighet, och få måtte warda, när de up-
 wakna efter Hans beläte. Ps. 17: 15.

Har nu Guds Ande, M. W. Åhörare, genom
 Davids mun försätrat, at emellan de frommas Chri-
 steliga tårar i tiden och deras glädje i ewighe-
 ten är et hugneligt band, at den senare, såsom en wäl-
 signad skörd, skal följa på den förra, såsom et frukt-
 bärande utiåde; så måtte detta föreningsbandet wara den
 trösterikaste tanke, hwarmed den ena Makan kan följa
 den andra til hwilorummet sedan Guds hand genom
 döden uplöst deras ägta förening. Med en sådan hug-
 swalande tanke söker nu Professoren och Kirkoherden
 wid dese Christelige och högtänfellige St. Jacobi och St.
 Johannis Församlingar i denna Kongl. Residencē. Sta-
 den, den Högwördige och widtberömda Herren, Herr
 Doctör OLOF CELSIUS at blidka de smärtefulla
 rörelser Han känner, genom en den ömaste saknad af sin
 i lifstiden älskelige Maka och Husfru, Wälborna Fru
 Doctörinnan, nu hos Gud Saliga CATHARINA
 CHARLOTTA von CELSE. Denna Christeliga
 Fru har, efter den Gudomeliga Försynens styrelse,
 tidigt fått flytta utur sådestiden i den ewiga skördeti-
 den. Hon har under den förra emottagit tårefalken af
 Guds agande händer med det undergifna sinne och den
 sakt-

Texten, Ps. 97: 11.

Den Rättfärdige skall alltid ljus upgå igen, och fromma hjertan glädje.

Uti den nu nämnda Psalmen sjunger K. David, den ljuslige Israels diktare, om Messie höghet och Hans Naderikes härlighet; ty han brukar sådana ordalag och meningar, som icke utan wäld och solklar orimlighet kunna tydas på något annat. Han sjunger med majestätiska ord och tankar om Messie Majestätiska gjerningar i detta Wärdet. Han sjunger om Hans rätta undersåtares oumbärlige egenskaper, och til slut om de ofskattbare förmöner, som desse få njuta under Hans spira. Men bland desse förmöner är den icke den minsta, utan snarare lifsom kronan ibland dem, som han prisar uti närvarande Begravnings-Text. Den rättfärdige skal alltid ljus upgå igen, och fromma hjertan glädje. Utlägge wi desse orden efter Guds Andes egit tungomål, så föra de oss i wißt affscende tillbaka til samma trösteliga sanning, som wi i förberedelsen hördede, och kunna dermed lämpeligen förbindas. En efter Grundspråket lyda de så: Ljus är utsätt eller utströckt för den rättfärdige, och för fromma hjertan glädje. I det samma den rättfärdige med tårar sår, och genom de andeliga lifskrafter han fått, med bekymmer arbetar på sin ewiga salighet, så utsår Guds nådes-hand de frön til ljus och frögd uti hans själ, som

som efter detta lifvet skola utbrista i en oförgångelig glädje-
 störd. Beträctom dertfore

Den Rättfärdigas och Frommas glädjeförstling i tiden och glädjeförd i ewigheten.

Vi tale korteligen

- 1) Om den Rättfärdige och Fromme; och
- 2) Utförligare om den glädjeförstling och den glädjeförd, som åt honom är tilredd.

Första Delen.

Sud unnar wäl gerna alla människor glädje. Hans uppsåt är allmän. Aterlösningen allmän. Kærligheten allmän. Gud äger och njuter sielf et sådant haf utaf glädje, et haf så omäteligt, at han kan och gerna wäl utgiuta omwaga droppar deraf uti hjertan, som kunna taga emot dem. Men Guds fullkomligheter, som äro afwen så oföränderlige, som hans warelse, kunna icke medgifwa, at han skänker någon glädjeförd åt andra än dem, som i profwo-tiden så på det sätt, som salighets-ordningen utstakar. Ja, om ed Gud skulle wälla, det han aldrig wäl, skänka sina himla-wedergwäckelser åt salighets-ordningens föraktare, så skulle dock desse, i sit oföränderada, fötelliga och afwoga sinne, icke wara i stånd at kunna smaka desse wedergwäckelsers sötna och ljuslighet.

Förden skull kan ingen annan hämta glädje-
 af Gud och hos Gud, än den rättfärdige och from-
 me. Den rättfärdige måste äga både tronens rättfär-
 dighet och lefwernets rättfärdighet, hwilket senare
 war Text kallar fromhet. Ljus, säger David, är
 utsädt åt den rättfärdige och åt fromma hjer-
 tan glädje. Så snart människan blifwer en Christen,
 det är med Christo genom den lefwande trona före-
 nad, så ske i anseende til henne två stora förändrin-
 gar, den ena uti henne, den andra utom henne. Ut-
 om henne sker, til hennes ofägliga förmon, den stora
 förändringen, at Gud, hennes och hela werldenes Do-
 mare, som förut sedt uppå henne såsom orättfärdig,
 straffbar och fördomelig, nu mera ser uppå henne, så-
 som i Christo fullkomligen rättfärdig, i Christo ostraf-
 felig, i Christo tåkt och behagelig. Uti hånne sker den
 hälsosamma och oumbärliga förändringen, at hånnes
 hjerta så böjes ifrån synden til Gud, får en så rådande
 afsky och hat til det, som är orätt och syndigt, och en
 så rådande hog och böjelse för det, som är rätt och dig-
 digt, at hon bär en upriktig lust til Guds lag, efter
 den inwärtas människan. Rom. 7: 22. Den förra
 ändringen sker i rättferdiggörelsen, den senare i nya sö-
 delsen, hwilken i den dageliga förnyelsen fortsättes. Ge-
 nom den förra får hon det, som kallas tronens rättfär-
 dighet, Rom. 4: 13. Guds rättfärdighet, Matth. 6:
 33. Christi rättfärdighet, Phil. 3: 9. genom den sena-
 re det, som kallas lefwernes rättfärdighet och fromhet.
 Den förra är fullkomlig och kan aldrig i ewighet få nå-
 gon tilötning, den senare är ofullkomlig, samt kan och
 bör

bör våga och tiltaga så länge en Christen lefwer på jorden. Genom den förra har den rättfärdige full rättighet til alla de salighets skatter, til hela den glädjeförd, hwilken Christus förwärfwat. Genom den förra kan han säga med Apostelen Paulo: medan wi nu rättfärdige wordne äre af trone, hafwe wi rid med Gud, genom wår Herre Jesum Christum. Genom hwilken wi hafwe ock en tilgång i trone til den nåd, som wi uti stäm, och berömmom oss af hoppet som wi ha, wrom til den härlighet, som Gud gijwa skall Rom. 5: 1, 2. Genom den senare åter, jag menar lefwerhets rättfärdighet, kan han, såsom af det ostridigaste känneteknet, sluta at han lefwer uti rättfärdiggörelsens tilstånd, och at han funnit nåd för Guds ögon. Ty then, som gör rätt, han är rättfärdig, såsom ock Han (Christus) rättfärdig är. Swar och en, som är född af Gudi, han gör icke synd. 1 Joh. 3: 7, 9. m. m. Genom den senare sättes han ock i den lyckliga belägenhet, at dag från dag bättre kunna emottaga och åtnjuta det ljus och den glädje, hwars frö redan i den nya födelsen blifwit uti hans hjertegrund utsädt. Ty ju mer själen blir renad ifrån blinda, onda och oordentliga begärelsens oroliga retelser, ju beständigare och listigare kan hon redan här i tiden smaka och se huru ljuslig Herren är. Ps. 34: 9. och frögde sig uti hans anletes ljus.

Denna en Christens andra egenfkap, denna lefwerhets rättfärdighet uttrycker Konung David med det aldrålampeligaste ord, som brukas kan. Han kallar henne

nefromhet, det är efter Andans egit tungomål: upriktighet och rättfärdighet. Ty den rättfärdige utbreder et upriktigt hjerta emot Gud och människor, et hjerta, som icke upsäteligen afwiker ifrån sina skyldigheter, som utan swel och arga list, med en ande i hwilkom ingen falskhet är, efter bästa wett och samwete dyrkar Gud, tjenar nästan, förbättrar sin waraktiga och ewiga wälfärd. Han utbreder också et rättfärdigt hjerta för Gud och människor, et hjerta, som utan twetterliga trokrågar, med wis enfalldighet, går wägen ända rätt fram til det stora och högsta ändamålet, som är förening med det ewiga goda, och icke med wett och wilja wiker af hwarken på högra sidone eller den wänstra. Si, detta är den högsta fullkomlighet, til hwilken den rättfärdigas lefwerne och dygdewandel kan stiga i dödligheten. Ty med et förstånd, hwars ljus och insikter äro många förmodkeller underkastade, och ofta förwillas af oordentliga begärelser, och med en wilje, som än tubbas af en förledande werld, än af en förderfwad kroppes beskaffenhet, än af de starka intryk, som tusende utwärtas föremål, genom de utwertes sinnen, dageligen göra på henne, än af den inneboende, fast icke herrskande arssyndens retelser, kan den rättfärdige här i lifwet icke tänkas utan afwikelser, utan den ena okännighets, swaghets, och öfwerilnings synden efter den andra. Men det är hans fullkomlighet, at han bär et upriktigt och rättfärdigt hjerta för Gud och människor. Längre kan han här icke gå.

Andra Delen.

Ti, så ser den rättfärdige ut, M. Åhörare! På des-
 se bägge ädla stiljemärken kan han igenkännas, på
 tronens rättfärdighet och lefwernets rättfärdighet, eller
 fromhet. Men, som wi i förberedelsen hörde, sådan
 kan han hwarken blifwa eller förblifwa, utan under män-
 ga tårar, mycket bekymmer och oro, ty genom myc-
 ken bedröfwelse måste wi ingå i Guds Rike. Ap.
 G. 14: 22. Gå utan farhoga och rädsla, ty, förmanar
 Apostelen: Skaffer med fruktan och bårwan at
 I salige warden. Phil. 2: 12. Gå utan kamp och
 strid, ty, säger Jesus sielf, winlägger Eder
 (kampen och striden) derom, at I kunnen ingå i
 genom den tränga porten. Luc. 13: 24.

Men detta bör dock för ingen del modfälla den
 rättfärdige och fromme. En sanningens Ande lof-
 var i texten, at på det Christeliga utsäde, som under
 sådana tårar ster, skall följa en owanfkelig och ofskattbar
 glädjeförd. Ljus är utsädt at den rättfärdige
 och at fromma hjertan glädje. Med ljus menas
 här, som på mångfaldiga andra ställen i den h. Skrift,
 den rättfärdigas glada, förnögliga och lyckliga til-
 stånd. En ljusets natur är at uplysa, ledsaga, werna
 uplyfwa, wedergwetta och frögda, åstren som mörk-
 rets art deremot är at förwirra, förlöda, oro, för-
 sträcka. Judomen war upgångit ljus, och frögd,
 glädje och åro Esth. 8: 16. Den fromme går ljus
 upp i mörkret, af den nådelige, barmhertige
 och rättfärdige. Ps. 112: 4. Den rättfärdigas ljus
 gör

gör gladsamme, men de ogudaktigas lycka
 skall utslöckna. Ords. 13: 9. Dit ljus skal upgå uti
 mörkret och din skymning skall wara såsom mid-
 dagen. Es. 58: 10. Om jag sitter i mörkret, så
 är dock Herren mitt ljus. Han skal föra mig
 uti ljuset, så at jag skal se mina lust på hans nåd
 Mich. 7: 8, 9. Ljus betyder derföre nästan det sam-
 ma som glädje, dock så at ljuset kan anses såsom en
 moder til glädje, såsom en glädje-fälla. En hwaraf
 kommer glädje i allmänhet, den förnösliga känslan,
 den lustige lägen, som wi känne inom oss, och hvil-
 ken wi ej kunne förklara, utan at förvärka honom?
 Kommer han icke af et brinnande hus i själen, af et
 lifligt åfsådande i förståndet af något, som antingen i
 sielfwa werket är godt, eller åtminstone förekommer oss
 sådant? Wär själ är så skapad, at ingen glädjegni-
 sta kan tändas uti henne, utan en liflig känsla af nå-
 got werkeligt eller inbilladt godt. Det förre är ur-
 sprunget til en förnuftig och wälgrundad, det senare
 til en ogrundad och dåraktig glädje. Ju högre, äda-
 lare och förträffligare det goda är, ju mera waraktigt
 det är och beständigt, ju lifligare wi i förståndet åfså-
 de och känne det, ju större wisshet wi hafwe at det
 hörer oss til, och ju mer öfwertygade wi äre at al-
 drig förlora det; ju större, högre, grundeligare, war-
 aktigare och innerligare glädje uplifwar wårt hjerta.

Är nu detta en oförnetelig sanning, O M. W.
 Ahörare! Swad för en owerderlig glädje-skörd får då
 ske den fromme och rättfärdige upbåral. Så snart
 som

som han i selskapa bättringen med tårar sådt, så snart den lefwande tronan blifwit i själens upstånd, så snart han således Anfattat Gud i Christo Jesu för sit högsta goda, så har han samma stund innom sig de kosteligaaste frön til en glädje-sörd, hwaraf han får njuta förstlingen redan i sådes-tiden, det är: redan i närvarande werld. Ljus är utsatt åt den rätt-ärdige, och åt fromma hjertan glädje. Glädje-frön äro redan hos honom utsädde, ty han står i förening med Gud det oinskränkta, härliga och ewiga goda, det goda, som kan befordra hans högsta wälfärd i tid och ewighet, det goda, som hela werldens förenade makt tike skulle kunna honom ifrån taga. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty han afskadar detta goda såsom sig tillhörigt, såsom sin dyrbara egendom, han har den Guds Andes vittnesbörd innom sig at det hörer honom ostridigt til, och at det emot hans eget samtycke aldrig skal kunna förloras. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty han wet at Gud frifallat honom ifrån lagrens förbannelse, borttagit synda-skulden och straffet, och förlätit honom alla hans öfwerträdelsor, så at han i sit tilfredsställelse sanne kan säga: hwilken will åklaga dem, som Gud hafwer utkorat? Guld är den som rätt-ärdigar. Hwilken är den, som wil fördomma? Kristus är den, som lidit hafwer döden Rom. 8: 33, 34. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty han wet at Gud bär et så ömt Faders hjerta för honom, at han af denne rätte Fadren öfwer allt hwad fader heter kan med full tillförsitt wänta alla de förmoner, som et kärt barn af en älskelig Fader,

der, at Gud upfostrar honom, jagar, försörjer, lämnar honom nådigt tillräde, bönhör, gör honom till sin arfwinge och Christi medarfwinge. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty han wet at han står under Guds beshinnerliga och ömaste regering, under en sådan sthrelse, at Gud styrer allt, ända til och med de widrigaste händelser til hans lycksalighet, ty han wet, at dem som hafwa Gud kär, tjena all ting til det bästa. Rom. 8:28. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty han wet at den milda Guden af nåde belönar allt det goda han gör och onda han lider i Christi förening, för Christi skull, af kärlek til Gud och sin högfortjente förlofsare, och at derföre allt detta är såsom et utsäde til en wälsignad skörd uti et annat lif efter detta, ty wär bedröswelse, den dock timmelig och lätt är, föder i oss en ewig och öfwer alla mätto wigtig härlighet. Wi som icke se efter de ting, som synas, utan de som icke synas. 2 Cor. 4: 17, 18. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty han njuter den Ereenige Gudens inneboende, hwilken uti hans hjerta, såsom uti sit tempel och werkstad, bor, lär, påminner, drifwer tröstar och wedergwäcker. Men der den Ereenige Guden bor, der är Guds rike i själen. Der är rättfärdighet, frid och frögd och den Helga Andan. Der är redan lifsom en himmel på jorden. Glädje-frön äro hos honom utsädde, ty hans sinne har uti nya födelsen blifwit så förändrat, at det andeliga och ewiga fått öfwerwigten uti hans hjerta, at han begynner finna sit högsta nöje i Gud, och at han, i omgångar och samtal med denna Gudomeliga wännen,
 kan

Kan förlusta sig uti detta hafwet af fullkomligheter. Ja, det är så mycket ostridigare, at de ådlaste frön til glädje åro hos honom utsäde, som det är oförnefeliget, at när han i trowe, i hoppet, i förtröstan på Guds otryggeliga nåde-löften, genom de medel, som göra det tillkommande närwarande, bestådar det goda han wäntar i det tillkommande lifnet, så ser han en glädjessörd, hwars werde ingen människo-tanke här i tiden til fullt kan fatta och ingen bödelig tunga uttala, ty det intet öga sett hafwer, och intet öra hört, och uti ingen människos hjerta upstigit är, det hafwer Gud beredt dem, som honom älska. 1 Cor.

2: 9.

Blomma nu så många och kosteliga glädje-frön innom den frommas och rättfärdigas hjerta, medan han ännu med tårar sår, så är klart, at han får smaka en förbrudlig förstling af ljus och glädje, innan den rätta skördetiden kommer, emedan siewa utsädet ännu påstår. Det bekräftar Guds Anda då Han säger: Frögder eder af HERANOM, och warer glade I rättfärdige och berömmar Eder alle I fromme. Ps. 32: 11. De skola dageligen öfwer Ditt namn glade wara, och i Din rättfärdighet härlige wara. Ps. 89: 17. De rättfärdige skola frögda sig af HERANOM, och förtrösta uppå honom, och alla fromma hjertan skola deraf berömmasig. Ps. 64: 11. Warer alltid glade. 1 Thes. 5: 16. Frögder eder i HERANOM alltid: och åter säger jag frögder eder Phil. 4: 4. Ja, at tfe någon måtte falla på den tankan, som skulle den rätt-

färdige ingen glädje-gnistra få skörda, förrän wid den himmelska skörde anden, så tillägger David ströxt efter texten: **I rättfärdige, fröjd eder eder af HERANOM.** Det står således fast, at den rättfärdige får skörda någon förställning af lius och glädje redan i sänningstiden. Man kan i allmänhet säga, at ju felaktigare kundskap han har om salighetenes ordning, ju mindre bekyrrad han är om denna ordningens noga, upriktiga och rättfärdiga efterlefnad, ju mer han misbrukar antingen lagen till tråldoms fruktan, eller Ewangelium til sömnaktig säkerhet, ju oftare tronens lius hos honom fördunklas af upkommande twifvelsmål, och hoppets wingar af samina orsak begynna at siunka, ju mindre han är i stånd at kunna bära glädje-dagar utan at wanartas, och ju mera et större mått utaf glädje-sken i tiden skulle antingen aldeles hindra honom ifrån det ewiga glädje-huset, eller åtminstone ifrån en större grad derutaf; ju ringare försmak kan Guds rättfärdighet, wisheit och nåd låta honom få af det ewiga lifwets glädje här i profwo- och sådestiden, och ju oftare måste hans själ lifna et tort och törstigt land, der intet wain är, och utur det ena sorge-djupet efter det andra ropo til Gud om hugswalelse. Men å andra sidan, är det icke mindre ostridigt, at ju riktigare och uplystare insiekt han har uti Guds ord, och den deruti uppenbarade nådernes ordning, ju sorgfälligare han använder den undfångna nåden at denna ordningen samwets-ömt utöfwa, ju nogare han brukar Lag och Ewangelium enligt bågges. olika natur och besynnerliga ändamål, ju mer han tjänar Gud med en ewangelisk ande, med en

ande, som blott lefwer på nåden i Christo, utan at sätta någon ting såsom förtjenande bredwid Hans fullkomliga försonings-offer, ju starkare och frimodigare tron är, ju mer han är i stånd at segra öfwer frestande twifwelsmål, ju lifligare hoppet omfattar det tilkommande goda, ju bättre hans hjerta kan emottaga och bära förstlingen af de himmelska glädje-strömmarna, och ju mera Gud ser at en sådan förstling icke förhindrar, utan snarare befordrar glädje-strömden i ewigheten; ju mera kan och får hans Ande redan här i dödligheten frögda sig i Gudi sinom Frälsare. Luc. 1: 47. Ju oftare får han orsak at med K. David sjunga: min kropp och siäl frögda sig uti lefwandes Gudi Ps. 84: 3. Du frögdar mitt hjerta, ändock de andra mycket win och korn ha, wa. Ps. 4: 8. Stundom får den rättfärdige, i synnerhet när han med ståndaktig trofasthet segrat öfwer häftiga pröfwelser, eller och när något stort och beswärligt lidande, för Guds och Jesu namns bekännelse skull, honom öfwer hufwudet hänger, känna saliga intröck af den H. Andes vittnesbörd om Guds kärlek och det ewiga lifwet, och en så innerlig sötna af Hans hugswalande nåd, at han kan utbrista med Abrah: när jag hafwer Dig, så frågar jag efter himmel och jord intet. Om mig än kropp och siäl försmåttade, så äst Du dock, Gud, alltid mins hjertans tröst och min del Ps. 73: 25, 26. Och med Esaia: Jag frögdar mig i HERANOM, och min siäl är gl: d i minom Gud: ty han hafwer mig uti kläde med salighetenes kläder, och dragit uppå mig rättfärdig betenes

nes Hjortel, såsom en brudgumme i sit præst, såsom en Præst i sin pryding, och såsom en brud hos wævar i sin skrud. Es. 61: 10. Ja, någre få Guds särdeles wänner hafwa en eller annan gång i deras lifstid, enkannerligen inemot dödsstunden, fått se en så ljuf stråle af det himmelska huset och känna en så öfwerflödande försmak af den ewiga glädje-sörden, at deras hjerter, uplyft öfwer de ordentliga och wanliga glädje-rörelser, fått känna mer än det i sit närwarande oförklarade tillstånd länge kunnat fördraga. Jag talar här icke om den härlighet, hwilken de tre Lärjungarna singo åskåda wid Christi förklaring, Matth. 17. Jefe heller om hroad Ap. Paulus såg och kände, när han i lefwande lif we wardt uprykt til tredje himmelen. 2 Cor. 12. Utan om sådana Guds bespinnerliga nådebe-
 söf, hwarmed Hans kärlek, åfwen i senare tider, we-
 lat wedergwäcka några få sina utkorade, och hwilka
 Gudi til lof, den himmelska sanningen til styrka, och
 Guds barn til upmuntring, af trowärdige män blif-
 wit upteknade. Så rare sådana exempel äro, så för-
 måtit wore det oc, at deras trowärdighet willia för-
 kasta. Stundom låter Gud, å andra sidan, för or-
 saker, hwilka wi til större delen icke kunna utransa-
 ka, den rättferdige, utan något des egit särdeles för-
 wällande, längre eller kortare tid, sitta i mörkret, u-
 tan något glädje-hus. Han måste i sådan belågenhet
 tro, utan at få förfara någon uylifwande frögde-kän-
 sla. Han måste pröfwa sig efter Guds barnas i ordet up-
 teknade kännemärken, och hålla sig fast wid Hans grund-
 fasta nåde-löften, såsom wid åfwen så många själens
 an

antare, utan at få smaka någon wärkelig hugswal-
se. Han måste följa Messie förmaning i Es. 50: 10.
Den i mörkret wandrar och honom skän intet:
han hoppes uppå HERANS namn, och förlåte
sig uppå sin Gud. Det är således en afgjord san-
ning, at den rättfärdige och fromme här i förberedelse-
tiden til ewigheten får njuta en dyrbar förstling af ljus
och glädje. Men det är också lika ostridigt, at denne först-
lingen är underkastad många omwärlingar, at den icke
är lika stor hos alla rättfärdiga, at den på olika ti-
der kan wara olika hos en och samma person, och at
han derjämte är ofullkomlig, kan icke annars wara,
och efter Guds wisa hushållning med sina barn, måste
så wara.

En ljus och glädje äro här i lifwet allena såsom uti
sit utsäde. De ligga här blott såsom i sit fruktbara-
de frö. Dese dyrbare hwetekörnen äro wäl redan öm-
nigt utsäddes och lifsom nedmyllade i hjertats åker.
Men de kunna icke straxt slå ut i blomma och rinna upp i
fullmogna ax. Åkermannen kan intet förnuftigt wis
wänta skörde-anden i wärtiden. Det wore emot Guds
wisa ordning både i natur-riket och nådenes rike. Han
måste, efter Apostelens Jacobs förmaning, fatta sin
sål uti tolamod. Si, åkermannen wäntar efter
den kosteliga jordenes frukt, rådeliga bedjandes,
så länge han får et morgonrågn och aftonrågn.
Jac. 5: 7. Mångaldige orsaker wälla, at den rättfär-
digas glädje-skörd icke kan annat än wara ofullkomlig
i sådes-tiden, och blandad med mycket bekymmer. En
här i tiden uppenbarar Gud sig icke för honom omedel-
bars

barligen, utan blott genom nådens medel. Här kan han icke åtnjuta det osägliga goda i Gudi på annat sätt, än uti trone och hoppet. Här hindras förståndet at se detta goda, af mycket bortskymmande morder, och vilkan at smaka det, af många widladande och retande, fast icke råbande onda begärelser. Här blifwer själens förnåelse mycket förswafd och betungad af den dödeliga troppen, afwen i hälso-dagen, fast mera under otaliga trämpor och sjukdomar. Här blifwer själafriden mycket förstörd af werlden och dess oroliga inbyggares oroliga hertelag, samt af satans illistiga anlopp och fristelser. Här måste den fromme sträcka sin upmärksamhet til tusende bisvärliga göromål, som hindra honom från umgänge med Gud, eller åminstone göra det för honom beswärligare. Här nödgas Guds wisshet ofta aga och tuffa honom. Här är han ännu i wåde, at kunna afälla och förlora sin trona. Ja, här återstår åminstone den yttersta fienden döden, 1 Cor. 15. hwilken, ehuru han i anseende til den fromme förkorat sin udd, likwål icke underlåter at för kött och blod wara en plåga. Korteligen, här äro många molnwäggar, som bortskugga glädie-solen. Dersfore kan den rättfärdigas lius och glädie här icke wara ren och fullkomlig. Dersfore är det ännu icke uppenbart, hwad wi warda stolom. 1 Joh. 3: 2. Dersfore är wårt lif här, fördolt med Christo i Gud. Col. 3: 3.

Men när alla dessa hinder efter döden förswinna, och i synnerhet sedan själen på uppståndelsens dag blir

blir med kroppen åter förenad, O! hwad för en
wälsignad glädje-störd, efter Christeligt ut-
sæde, får då icke den romme och rättfärdige
hämta? Derföre alle I, som ären rättfärdige word-
ne af trone, och med lefwernets rättfärdighet och o-
skrymtande fromhet detta bewisen, I kunnen hwar
för sig, af hwad nu talat är, draga desse tröstrike
och hugswalande slut-följder: får jag redan här i så-
destiden stundom så aka en så hugnelig förstling af
ljus och glädje i Gudi, här, der jag allena medel-
barligen kan skåda Hans härlighet, här, der jag blott
kan se Sonom genom en spegel uti et mörkt
tal; 1 Cor. 13:12. ack! hwad för en störd af ljus och
glädje får jag icke uphämta, då jag i ljusens land
får se Sonom omedelbarligen, utan mellanhängande
täckelse, såsom Han är, 1 Joh. 3:2. ansikte emot
ansikte, 1 Cor. 13:12. då jag med själens förklara-
de ögon får skåda den oändeliga härlighet, som är
uti Gudi, och med förklarade kroppes ögon, uti et
ljus som här skulle förblända och falla mig aldeles o-
drägeliget, får se Christi härliga lekamen, hwaraf
Påringorna på berget sågo en så förundranswärd
skymt? Får jag redan här i sådestiden stundom nju-
ta en så ljuslig förstling af ljus och glädje, här, der
jag allena kan omfatta det omäteliga goda i Gudi
med trona och hoppet, med tron, som är allena en
wis förlåtelse på det, som man hoppas, Ebr.
11:1. och med hoppet, som om det synes, är det ic-
ke hopp; Rom. 8:24. ack! hwad för en dyrbar störd
af ljus och glädje får jag icke smaka, då, i selska
D lju-

Husens land, min tro blir förwandlad i åskådande,
 och mitt hopp i åtnjutande, då jag får förfara, hwad
 desse Apostelens Petri ord wilja innebära: hwilken
 J älsken, ändock J icke sen Sonom; den J
 och nu tron uppå, och dock icke sen: så skolen
 J frögda Eder med osägliga och härliga glädje.
 1 Petr. 1:8. Får jag redan här i sådestiden då och då
 smaka en så söt förstling af ljus och glädje, här,
 hwarest mit förstånds krafter, ehuru uplyste af Guds
 ord, äro så inifrånkte, at otalige Guds domar äro
 obegripelige och et icke mindre antal af hans wägar,
 oransakelke för mig; o! hwad för en förnöjlig störd
 af ljus och glädje får jag icke hämta, då jag i Guds
 rike med uphögda förstånds krafter, får se och begri-
 pa hwad jag här allena trodt, at HERREN är rätt-
 färdig i alla sina wägar, Ps. 145: 17. at alla
 Hans gerningar äro sanning, och Hans wä-
 gar rätte, Dan. 4: 34. samt at Hans anstalter wid
 denna werldenes styrelse för mig och andra warit så
 hälsosamme, som de kunnat wara? Får jag redan
 här i sådestiden då och då hugna mig af en så koste-
 lig förstling af ljus och glädje, här, hwarest mitt
 hjerta, min wilja och mina begärelser af så många
 syndiga och oordentliga rörelser oroads, dragas ifrån
 Gud till werldliga ting, och hindras ifrån at rätt
 kunna smaka Guds kärlek; ac! hwad för en störd af
 ljus och glädje blir jag icke ägare af, då min wilje
 i härlighetenes rike, genom Guds saliga åskådande,
 blir så öfwerensstämmande med Hans wilja, at in-
 gen oordentelig böjelse sedan får upstiga? Får jag
 re

redan här i tiden underfundom hugna mig af en så
 dyrbar förstling af glädje och lycksalighet, här hwar-
 rest satan går omkring, såsom et rytande lejon,
 och söker hwem han upsluka må, 1 Pet. 5:8. här
 hwarest jag lefwer i en werld, som är stadd i det on-
 da, och der jag omringas af menniskor med många
 fridsförstörande begärelser; o! hwad för en störd af
 glädje får jag icke emottaga, när jag hunnit til de
 fridsboningar, der hwarcken werld eller djefwul får
 vidare fresta mig eller förstöra min själ-ro, der jag
 är omgifwen af et sällskap, af Guds H. Änglar och
 utkorade Helgon, som inbördes brinna af de renaste
 kärleks-lågor, och hwilkas enda tänkan går ut på,
 at ära den Härlige Skaparen och at öka hwars an-
 nars inbördes lycksalighet. Får jag redan här i tiden
 stundom wedergwecta mig af en så ljuw förstling af
 frögd i Gudi minom Trålsare, här, hwarest mitt
 omgånge med Gud så ofta afbrutes af så många
 jordiska förstrodelse och beswärliga gdrömål, hwilka,
 ehuru lämpelige de kunna wara för et wäsende, som
 här i werlden några år lefwer på prof, litwål göra
 detta lefwernet mödosamt; o! huru stor blifwer icke
 min glädje-störd, då jag i himmelen får wara för
 Guds stol, och obehindrad tjena Sonom dag
 och natt uti Hans Tempel? Up. 7:15. Får jag
 redan här i sådestiden, emellan sorgestunderna, för-
 fara at Gud frögdar mitt hjerta och låter mig sma-
 ka någon förstling af den himmelska glädjen, får jag
 njuta sådant här, hwarest Guds wisshet så ofta nöd-
 gas tukta och aga mig, hwilken age synes nu icke

vara til frögd, utan til ångest; Ebr. 12: 11.
 hwad för en önnig glädjeförd får jag icke insamla,
 då jag i fullkomlighetenes boning icke behöfwer nå-
 gon tuktan, utan wuxit öfwer all åga, och då min
 Fader i himmelen utan något hinder å min sida, kan
 uppenbara för mig hela sin kärlek och utbreda hela sit
 Faders hjerta? Får jag redan här i sådestiden smaka
 en så söt förstling af förnöjelse, hwarest jag ännu är i
 wåde at kunna affalla och förlora min arfwedel; huru
 trygg och säker för all fara, får jag icke skörda glä-
 dje och salighet, då jag i Guds rike blifwit i det goda
 bekräftad, då jag har det himmelska arfwet i mina hän-
 der, har härlighetenes krona på mitt hufwud, försät-
 rad at ingen skall kunna taga min glädje ifrån mig?
 Får jag redan här i sådes-tiden hämta en så kostbar
 förstling af glädje, här, hwaräst den dödeliga trop-
 pen beswärar själen, och den jordiska bonin-
 gen betungar sinnet; Wisd 9: 15. hwad för en o-
 wärderlig och fullkomlig skörd af salighet får jag icke
 emottaga, då Frälsaren Jesus min skropliga leka-
 man skal förklara, på det Han skal göra ho-
 nom lik med sin förklarade lekamen, Phil. 3:
 21. då detta förgångeliga ikläder sig oförgång-
 ligheten, och detta dödeliga ikläder sig odö-
 deligheten, 1 Cor. 15: 54. då ingen död skal se-
 dan vara, icke heller gråt, icke heller rop, ic-
 ke heller någor wärk warder mer: ty det för-
 sta är förgånget. Up. 21: 4. Si, så sant är det,
 at ljus är utsätt för den rättfärdige, och för
 fromma hjertan glädje. Så kunna de fromme
 från

från det mindre sluta til det större, från försmaken til glädje-måltiden, från förstlingen i tiden til förden i ewigheten.

Tillämpning.

Derföre tagen först et angeläget warnings-ord at eder, alla I, som ännu lefwen utan delaktighet i den ewangeliska rättfärdigheten, och således inga kraf-ter sökt utaf Gud til et fromt och rättfärdigt lefwerne. Waren warnade. Särer icke wille, Gud låter in-tet gåcka sig: ty hwad människan sår, det skal hon och upskåra. Den som sår i sitt kött, han skal af köttet upskåra förgånglighet Gal. 6:7,8. De som med wedermödo plöja, och olycka så, de skåra det och upp. Job. 4: 8. Waren warnade, ty af denna betraktelsen kunnen I sluta, huru stor eder för-lust blifwer redan i sådes-tiden, och huru odrågelig e-der skada blifwer i den omäteliga skördetiden. Derföre om I åstunden at Gud skal så glädje-frön i edra hjer-tan, så plöjer på nytt och sår icke ibland törne. Jer. 4: 3. Sår rättfärdighet, och upskårer kär-lek, och plöjer annorlunda. Os. 10: 12. Men å andra sidan, warer upmuntrade I rättfärdige och from-me, ty I hafwen hört, at den som sår i anda-nom, han skal upskåra af Andanom ewinner-ligt lif. Han skal i sinom tid upskåra utan å-terwåndo. Gal. 6: 8, 9. Warer upmuntrade, ty om I uti den ewangeliska rättfärdigheten, såsom I begynt hafwen, alt framgent qwarblifwen, och med lefwernets

ståndaktighet sägen som Job: in til des min Ande kom-
mer, Skal jag icke wita iwan mine fromhet,
Job. 27: 5. så fän J en gång, lärde af den store Mä-
staren förfarenheten, orsak at om den himmelska stö-
de-anden säga det samma til den himmelske Salomo,
som Drottningen af rika Arabien sade til den jor-
diske: si, mig är icke hälften sagt. Du hafwer
mer wisdom och rikedomar, än ryktet är, som
jag hört hafwer. 1 Kon. 10: 7. Så tröster eder
nu med dessa orden inbördes. 1 Theß. 4: 18. De,
som med tårar så, skola med glädje upskåra.

Wi, M. W. Lyhörare! som längre eller kortare
tid qwarblifwe i denna täredalen, hwad bdr wara of
högre om hjertat, än at så lefwa, at wi i trona och
hoppet kunna wänta denna wälsignade stö-
den? Den-
na wäntan har hos den Christeliga och Saliga Fru
Doctorinnan wunnit fullbordan, hwars förgängeliga
del nu går til sitt hwilorum. Nu kan och behöfwer
hon icke mer i trone och hoppet se den oförgängeliga
härlichets-stö-
den, sedan förfarenheten i hennes oröd-
liga siäl fått taga in deras ställe. Sedan de bägge, bå-
de tron och hoppet, uti hennes eländes tid, giordt hen-
ne den omistelige tjensten, at hon stilla och tolig, i Gu-
di sinom Frälsare nögd, kunnat säga med David: jag
hade mycket bekymmer i mitt hjerta: men din
tröst gladdde mina siäl. Ps. 94: 19. Om din lag,
(lära) icke hade min tröst warit, så wore jag
förgängen i mitt elände, Ps. 119: 92. och sedan hon
genom dem gått in i Guds rolighet, så hafwa de bäg-
ge

ge på Hanne wunnit deras wälsignada ändamål. Undern ist ifrån de spåbare åren i vår Christeliga lærös grundfanningar, hwilkas medelpunkt, hjerta och kärna wi wäl måga kalla den tröstrika läran om en fattig syndares rättfärdiggörelse genom tron på Christum, har hon på denna stora och oskattbara sanningen, under sit synda-eländes botfärdiga kännedom, grundat det ödmjuka förtroendet til sin odödelige Förlofare, som wederqwert Hennes ande både i den goda och onda dagen, och som i synnerhet kommit hanne så oförlikneligen wäl til måtta uti den sista och smärtefulla delen af Hennes lefwernes lopp. Samma kosteliga frön af de himmelska sanningar, som ifrån barndomen i hennes hjerta fått rotfäste, hafwa också fått yttra deras fruktbarande kraft uti lefwernet. De hafwa hos henne icke legat i träde. De hafwa fått qwäfwä de ogräs, som på naturens förderfwade fält hwar handwänning äro färdige at sticka sig fram, om de icke genoms nådens krafter upryckas. De hafwa deremot fått brista ut i den fromhet, och det rättfärdiga hjertelag, som altid uppenbarar sig i egenstaper, hwilka öfwerträffa naturens och lyckones förmoner, och utgöra en qwinnas hypersta loford. Ty wittnar Salomo: tåckelig och dåjelig wara är intet: en qwinna, som Herren fruktat, den skall man lofwa. Ordsp. 31: 30. Swad under dersöre at Sal. Fru Doctorinnan i lifstiden warit sin Mans ögnalust? Swad under at först och främst han med blöddande hjerta följer henne til grafwen? Ty personligt warde, uphögd af den fromhet, som är en Guds gåfwa, och på nådenes fält triswes af rätta ar-

arten, äger en sådan magnetisk kraft at draga Mannens hjerta til hustrun, som intet annat medel under solen kan äga. Der detta brister, der kan ingen ting i werlden tilräckeligen fylla en sådan affaknad. Men der detta finnes, i synnerhet der en ausenlig samling deraf står til at träffa, der har mannen en skatt, hvars värde icke han upwägas, hwarken af födsel, släkt eller hemgift. En säger åter Salomo: hwilken en dygdig qwinna bestörd är, hon är mycket ädlare, än aldrakosteligaste pärlor. Hennes mans hjerta tör förlåta sig uppå henne, och bergning skal honom icke fattas. Hon gör honom ljuft, och icke ledt, i alla sina lifsdagar. Hon upläter sin mun med wisbet, och på hennes tunga är täckelig lära. Hon ser til, huru det i hennes hus tilstår, och äter icke sit bröd i låttja. Hon skal rosad warda af sine händers frukt, och hennes gerningar skola löswa henne i portenom. Ordsp. 31: 10, 11, 12, 26, 27, 31. Wi kunne med denna Christeliga Församlingens samhälliga bifall wittna, at en sådan Måka saknar nu denna Församlingens Herde. From, saktmodig, mild, gladlynt, sedig i sit wäsende, mogen i sina tankar, förnuftigt i sina gerningar, behagelig i sit omgånge, med den stora gästwan at kunna följa Salomos ord: tiga hafwer sin tid, tala hafwer sin tid, Pred. 3:7. gjorde hon sin Mans lifsdagar förnöjliga, lättade hans bekymmer, älskande honom i nöd och lust, och war sin Mans, sina barns, sina anhörigas, sina wänners ljustwaste omgånge, så hyärlig at genom sit stilla och ödmjuka up-
 fö-

öfrande vinna högres och lägres hjertan i de försam-
 ligar, der hennes Man dels fördt dels förer herda-staf-
 wen, at för henne war det et och det samma, at blif-
 wa känd och at bli älskad. Högt angelägen om sina
 barns upfostran, på en gång god och alfvärsam, deras
 bästa wän och deras wördade eftersyn, tog hon genom
 detta ädla bekvämet en gansta tung börda af sin Mans
 skuldror, som utom des af ämbets-syflor nog tyngas.
 Lätt rörd wid människors elände, snar at efter omstän-
 digheterna hjälpa nödlidande, gismild emot fattiga,
 men med urförling, kom hon ihog Herrans löfte ge-
 nom Apostelen: Den som sår i wälsignelse, han
 skal också upskära i wälsignelse. 2. Cor 9: 6. Orden-
 telig i sit husholl, lika skild ifrån wägge afwägarna,
 sparsam i sinom tid, friskostig i sinom tid, öm om sit
 tjenstefolk, men utan slathet, arbetsam i sit hus, hata-
 re af lättja, mon at efter möjligheten se sielf efter allt
 och at icke försumma något af de göronål, som orde-
 ningenes Gud anbefalt hennes kön; fick hennes Men-
 njuta den dyrbara förmonen, at kunna få wara lifsom
 en gäst i sit hus, så länge hon förmådde gå uppe och
 röra sig.

Men när den onda dagen kom, em hwilken Salo-
 mo säger: at denna skapade Gud samt den an-
 dra, Pred. 7: 15. när plågor infunno sig snart sagt u-
 tan tal; så förstod hon den Allsmåttigas wink, rättat-
 de sina tankar efter Hans heligsta affigter, drog sit
 hjerta så mycket mer från jordiskt bekvämet, til det
 högsta nödwändigga, hämtade så mycket sorgfälligare
 fram utur den rika förrådeskammaren, Guds Hel. ord,

det hon redan i halsodagarne älskat, de kraftigaste påminnelser til egen bepröfwelse och förödmjukande, de lifgifsrande upmuntringar til förtröstan på sin Förlossare, de starke grunder til tolamod och undergifwenhet under Guds faderliga tuktan, som där i et så wälsignat öfverflöd ligga förwarade. Dersöre kunde hon, när håftiga anfall af wärk och och långwariga plågor wille modfälla henne, midt under sin ångest, sit bekymrande hjerta tiltala: hwad bedröfwar du dig min siäl och äst så orolig i mig? Hoppas uppå Gud: ty jag skal ännu tacka honom, at Han mitt ansiktets hjelp och min Gud är. Ps. 43: 5. Hon fick redan, då hon ännu i denna sorgedalen med tårar sådde, förfara, at ljus är utsätt för den rättärdige, och för fromma hjertan glädje. Och nu får hon, i den ouphörliga fördetiten, fri från allt elände, glädja sig derät, at **SEKREN** skal wara Hennes ewiga ljus, och at Hennes sorgedagar hafwa en ända. Es. 60: 20.

Dersöre, I sorgbundne, I som med swidande hjerta beklagen en älskelig Makas, en huld Moders, en får Anhörigs, en god Wäns tidiga fränfalle, tager hugswalelse til Eder. Kommer ihog, at det warder sådt förgångliget, och skal upstå oförgångeliget. Det warder sådt i snöplighet, och skal upstå i härlighet: Det warder sådt i skröplighet och skal upstå i kraft. 1 Cor. 15: 42, 43.

Oh

Och J, M. W. Åhörade! at jag må sluta med
den förmaning, hwarmed Apostelen slutar sin tänk-
wärdiga betraktelse om de dödas uppståndelse: 1 Cor.

15: 58. warer faste, oswikelige, och wile uti

HERANS wärk alltid, efter det J we-

ten, at Edert arbete icke är så-

fängt i HERANOM.

Amen!

PERSONALIA.

De Sälla Döda kunna utan twiswel umbära alla anstalter, som efterlefwande wänner och anhöriga dem til heder företaga. I det ögnablecket då lifsbandet uplöses, blir jorden icke mera wård deras bekymmer; ty uti den lyckliga ewigheten hafwa de funnit fast högre ämnen för sina tankar.

Wi äre likwäl derom förwisgade, at som den allmäktige Skaparen själf har planterat ömhet innom människobrösten, och gifwit oss et hjerta, det der icke annat kan, än blöda wid de tilfällen, då käre och älskanswärde wänner oss beröfwas, äfwen med nådigt wälbehag anser, endr wi söka at bibehålla deras wärda minnen ibland oss, så länge wi kunna, hwilkas lefnadstid wi icke efter önskan förmå at förlänga. Det sednare har naturens stora GÄRre welat oss förneka; men det förre har Han lemnat oss öffrigitt til någon lif och hugswalelse under våra forger. Hwi skulle icke de, som äro oss en spegel uti förwansflighet, äfwen så blifwa oss et efterdöme uti deras dygde-wandel: och hwar til skulle wäl människo-minnet wärdigare kunna anwändas, än at under den högsta Gudens ständiga beprisan- de behålla uti sig prägelen af sådane wänner, som med sin lefnad främjat Hans ära och människors myckna förnöjelse.

I de

I deras antal war wiserligen Professorens och Kyrkoherdens wid dessa St. Jacobi och Johannis Församlingar, Herr Doctor OLOF CELSIUS i lifstiden Utskeltiga Maka och Husfru, Den Wälborna Fru Doctorinnan och Professorkan CATHARINA CHARLOTTA von CELSE, Swars jordiska hydda nu undergår den förwandling, som alla människor är förelagd.

Denna Högförnåma och Christeliga Församling tackes fördenksfull förnunna Hennas i sorgen försänkta anhörige den tröstande förnöjelsen at få, så mycket, som hos dem stå kan, wårda ihugkomsten af en Maka, Moder och Slägtning, hwilken i högsta måttan förtjenar deras ömaste kärlek och tacksamma årtänsla; samt dynmedelst uppenbara ordsaken til den swidande smärta, som trycker deras hjertan och gör deras ögon flödande af ömniga tårar.

Den Saliga Fru Doctorinnan föddes hit til werlden den 1 Apr. år 1728 uti Upsala stad. Sålom Son-Dotter af framledne Kyrkoherden uti Björklinge Sockn, Wälåremördige och Höglårde Hr. Nils Kyronius, härstammade Hon på Fädernet af berömlige män, hwilka, dels uti Kongl. Swes Hof-Rätt såsom Assessorer, dels wid de wigtiga Borgmästare-Umbeten i detta Kongl. Residencet nedlagt sin möda til Fäderneslandets bästa; och på Mödernet af den Adelige Beckerfeldske Släkten, hwilka på Beckershofs Sättegård uti Södermanland och Wingåkers Sockn för flere år tillbaka hade sitt wiskande. Det blifwer dock städse det måst betydande

beröm för vår Saliga Döda, at Hon sielf medelst sin utmärkta Dygdewandel har hedrat sin anhörlighet; och at de som af Denne äro födde wordne, kunna räkna sig det til sågnad och wälsignelse.

Sedan Hon medelst den Heliga Döpselsen gjordes delaktig af gemenskapen med sin och allas vår dyrä Frälsare Jesu Christo; har Hon under en god upfostran blifwit anford uti de stycken, som pryda Hennes lön, men förnämligast til en god grundläggning uti Himla-Lärans angelägna kundskap: på hwilken grund Hon äfwenledes sedermera under sin Guds egne och synbara handbande har sökt at bygga sitt hela, ehuru korta lefnadslopp. Et muntert sinne iämte färdighet och wighet så wäl uti minne som begrepp och lemnar, gjorde, at Hon, som skulle lefwa kort, tidigt mogna de; hwarföre Hon äfwen redan i barna-åren war tillreds at förestå sine Föräldrars hushåldning, sig sielf til ej mindre heder, än förkofran uti förstånd och erfarenhet.

År 1744 den 21 Junii tänktes Försynen så stikka, at den Saliga Fru Doctorinnan, som då allenast war på des 17 år, blef medelst ägtenskap, såsom en får egendom, öfwerlemnad til des nu i sorgen qwarblefne Waka; under hwilken 21 åra sammanlefnad, Hennes Högsta åtrå har warit, at göra honom hans dagar lifliga och förtjena hans högakning. Således har äfwen detta deras ägtenskap, medelst en å ömse sidor mycket tillwäxande kärlek, altfort blifwit befastat och deras omwårdnad af Herrans milda hand med åtta barn önske.

stelligt wälsignat; af hvilka en Son och 2 Döttrar äro i deras spåda ungdom förut ingångne uti ewighe- ten; men de 5 öfrige, nemligen 1 Son och 4 Döttrar ännu besparde, at så länge den Äldra Högsta behagar, så, medelst en dygdig lefnad, följa det uppbyggeliga ef- terdöme, som en kär Moder dem har lemnat.

Jämte andra en förständig Fru äliggande skyldig- heter, dem Salig Fru Doctörinnan til allas nöje har up- fyllt, wår man wisserligen sätta i det främsta rummet, den myckna omtänka, som Hon användt uppå desse si- ne käre Barns upfostran, hwilket göromål hon alltid ansåg, såsom det ljuswaste af alla sina förehafwande, och hwarutinman, så wäl som många andre stycken, Hon wärkeligen har minskat sin Kära Makas betyng- mer.

På alla de ställen hwarest Hon med sin Kära Man blifwit wistande, så wäl under den tid han såsom Profes- sor tjente wid den Kongl. Academien i Upsala, som se- dernera uti Ulricæ Eleonoræ, jämte St. Jacobi och Jo- hannis Församlingar i detta Kongl. Residencet, låra o- twifvelakteligen finnas så många wittnen til Sal. Fru Doctörinnans ljusliga och menlösa upförande, som deras antal warit, med hvilka Hon har haft den förnöjelsen at umgås; hwarföre äfwen intet kunde Hännas Kära Man och wänner sagnesammere förefalla, än at se Henne, igenom Kongl. Nåd och nämmande, så deltaga uti den Ädeliga heder, med hwilken framledne Dom-Probstens, den Höghördige och Widtberömde, Herr Doctör OLOF CELSIUS arfwingar, efter hans död äro wordne ansed- de.

Swad

Hwad föröfrigt den S. Fru Doctorinnans natur's
 egenstaper angår, och de sinnes gåfvor, med hwilka
 Hon förbant sig, så wäl sine anhörigas, som alla kån-
 das förtroende och wänskap; så ågde hon det af naturen
 besynnerligt framför många, at kunna med et lätt och
 ljustigt umgänge snart draga til sig deras benågenhet
 med hwilka hon umgicks. Salt och mogen estertanka
 war alltid blandat i Hennes tal. Hånnens anseende war
 mildt och alltid muntert, uti sit skämt war Hon qwick
 och anständig; men det war Hennes högsta afsyftat nyt-
 tja sin tunga til någons förderf. Hon war rådig då
 det behöfdes, samt snar til at finna både hwad hon bor-
 de tala och företaga. Om sinnet någon gång och i hast
 eldades, blef den lilla lågan lika fort slägt, som den
 tändes, och själen återbefom i handwäntningen sit glada
 lugn.

Innom sin omtwårdnad war Hon sin Mans ögnar-
 lust; sina barns bästa och förtrognaste wån; wid sitt
 bord en glad Wårdinna af de gästwor, dem HEDren
 Henna täcktes förlåna; ömhiertad emot nödlidande,
 men en hatare af lättia och tanklöshet; för sit husefolk
 war Hon en alswarsam Husfru, men derjämte en wår-
 felig Moder, som wid alla tilfällen bekymrade sig om de-
 ras bästa; hwarmedelst Hon äfwen ståde sig fögna sig
 af deras tilgiftwenhet och lydna. De i sorgen suckan-
 de anhörige tycka wäl understundom, det en så älskans-
 wård andel af deras sällskap, icke utan högsta grämel-
 se, uti blomman af sin ålder, skulle kunna ifrån dem
 ryckas; men den Allwise Försynen har dock, i genom
 en långwarig sjukdom, welat Faderligen bereda, ej
 min-

mindre Hennas sinne, at med glädje emottaga den
 sidsta angelägna stunden, än deras, at uthårda den
 samma med undergifwenhet. Den Saliga Fru Do-
 ctorinnan hade ifrån några år tillbaka varit plågad
 af en håftig hufvudvärk, med gift, hwilken smänin-
 gom förwandlades uti en swår och owanlig stenplå-
 ga, som en rum tid betog Henne nyttjandet af des
 wänstra sida. Enär de Läkedomar och all den flit,
 hwilka Hennas ömsinte och förståndige Medici anvån-
 de til sjukdomens häfwande, icke wille wisa den aldra-
 ringaste wårkan til förbättring, tog den Saliga Fru
 detta såsom en wis årindran ifrån Sin nådiga Gud,
 at hålla sig beredd til en salig hådanfård, wid den
 stund, som Honom behageligt kunde förefalla. Un-
 der de swåra smärtor, hwilka Hon snart sagt oup-
 hörligen måste utstå, och de der icke sällan woro så
 håftige, at de all människo förnåga syntes lika sont
 öfwerstiga, bibehöll hon likwål i möjeligaste måtton
 det milda och glada anletet, som war Henne medfödt,
 och emottog med et förundraswårdt tålmod forskäl-
 ken, emedan Han råttes Henna af den Himmelske Fa-
 drens alsmåttiga hand. Det war så under denna ti-
 den som alltid tilföre icke sällsynt at höra Henne ta-
 la med sin Gud uti sina böner, och som Hon ifrån sin
 ungdom förlustat sig af den H. Skrifts läsande; in
 bragte nu Hennes eget minne Hanne som oftast de hug-
 swalande Guda-ord, hwilka höllo själen wid magt,
 samt upfylte Hennas hjerter med förtröstan och hopp.

Måndagen efter sidstledne Påskahögstid begiet Hon
 den Heliga Natwarden med en brinnande iswer, och

want det oryggeliga wittnesbörd innom sse hjerta, hwilket Guds Hel. Ande alla dem tildelar, som af Hans inneboende blifwa delaktige. Ifrån denna tiden ryktes plågorna lindras, och lämna något hopp om förbättring; men insunno sig snart igen med dubbla anfäll; under hwilket smärtefulla tilstånd Hon talamos digt uthårdade, tills den Nådige Guden täcktes den 3: e sidsilledne Maji, kl. half 3 efter middagagen igenom en ganska stilla död, tillika med lifwet sluta Hennas jämmer.

Uti 37 år och 2 månader har den Saliga Fru Doctorinnan wistats här i tiden, samt teknat hvarje stund af denna sin korta lefnad, med de prisvärda märken af dygd och fromhet, som gör saken inndom de qwarlämnade i högsta mätton kånbar, men minnet desto kärare och beständigare.

Tacksägelse.

Den Sörjande Unhörigheten årkänner med all dragödmuktaste, hörsamste och wänligaste Tacksägelse, den oskattbara heder som denna Högtförsäma och Christeliga Guds Församling med Des närwaro har welat tilsthynda deras Saligen Döda wid Hennas jordafard. Den Nådefulka Guden uppfylle allas hjertan med nåd och frid, samt låte dem af Hans milda hand njuta den rika förnöjelse, som en lång och lycksalig lefnad med sig förer.

Graf.

) o (

Graf-Skrifter.

Min sorgsna penna löp, och fölg, min tanke åt:
Jag wil dig föra an på dygdens egen strät,
Din mätning likne blott den eftersyn du äger.

Vårt afund med dit ägg, fly skrymtan med dit krus;
Men värda Sanning! kom och med ditt rena ljus;
Blif witne til hwart ord, jag om vår Döda säger.

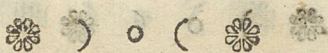
Uti en wälbygd kropp Hon ägde wacker Sjal:
Hon tänkte gent och rätt: Han talte wigt och
wät:

I wänskap utan skärd jag såg en Mästarinna:

Jag såg en sällsynt konst, at skrydsamt älskad
bli:

En gåtwa, som war stor, at si och intet si:
En tysthet, til hwars högd rätt många icke hinna.

Jag

Jag såg en ömsint Mor, en prydnad för
Sitt Køn:

Jag såg en Makas lust och Kärleks största lön:
Jag såg i Hushålds-wett den rätta smak och tycket:

Jag såg för Herrans Ord et hjerta, som war
rördt,

Som midt i Korsets storm war alltid oförstördt,
Du, som war Döda kändt, såg, har jag sagdt för
mycket?

NILS JACOB NYMANSON.

Tua vivit imago.

När andre tala om vår Döda,
Och wid Des mull bestörte stå:

När suckar från de bröstet gå,
Som utaf sorg och smärta blöda:

När sanning i sitt rena ljus,
Des dygd med sällsynt låford prisar;
Min sorg och vördnad sig bewisar,
Med tårar på Des värda grus.

En önskad lott af slipprig lycka
Förleder mången i sin stånd,
At den, hwars wandel ej är wärd,
Med oförtjenta Lagrar smycka;
Tro fritt, det ej af nöden är,
At här med lånta färgor pråla,
Och så den Dygde-Bilden måla,
Som of i tiden war så kär,
Nej, Wandringsman! det är din åra,
När du din kosa ställer fort,
Ur denna wanflighetens ort,
At estertänksamt se och lära;
Det är wäl intet nytt du ser:
En blomma bräcks, et hus utsläcks,
Et lif dör bort, en wandel stäcks;
Ty sådant daglig sig beter.
Men se! en Fru af sällsynt like,
En Dygdens Wån, et Himla-Lån,
Så hastigt tagas of ifrån,
När wi of önske många slike;

Det

Det bör med smärta tänkas på:
 Du må war mistning wäl beklaga,
 Och sucka under Himlens aga,
 När slika Själur från oss gå.

Dock, wärda Fru! jag kan wäl finna:
 Din Sjal för ädel säkert war,
 Att länge dwäljas hos oss qwar,
 Du borde snart en himmel winna
 Och ingå i det Paradis,
 Dit all Din hog och tanka stältes,
 Derom så tåta suckar fältes;
 Där dygden får sit rätta pris.

Så njut Din ro, Du Himla Ande,
 Som gått til GUD i Högden opp,
 Men lämnat qwar en ströplig kropp
 Den wi med mull och tårar blande:
 Och när uti GUD Faderns samn
 En helgad Sjal Du öfwerläter,
 Af Dig på jorden blifwer åter,
 Et oförmånsligt Are: Namn.

Begravnings-MUSIQUE.

ARIA.

För Predikan.

Sånsta, som på wandringswägen,
Är om hwilan angelägen,
När du plågsamt tröttnas där:
Lär i dag utaf vår döda,
Hur' Hon saligt slöt sin möda,
Efter detta life-besvär.

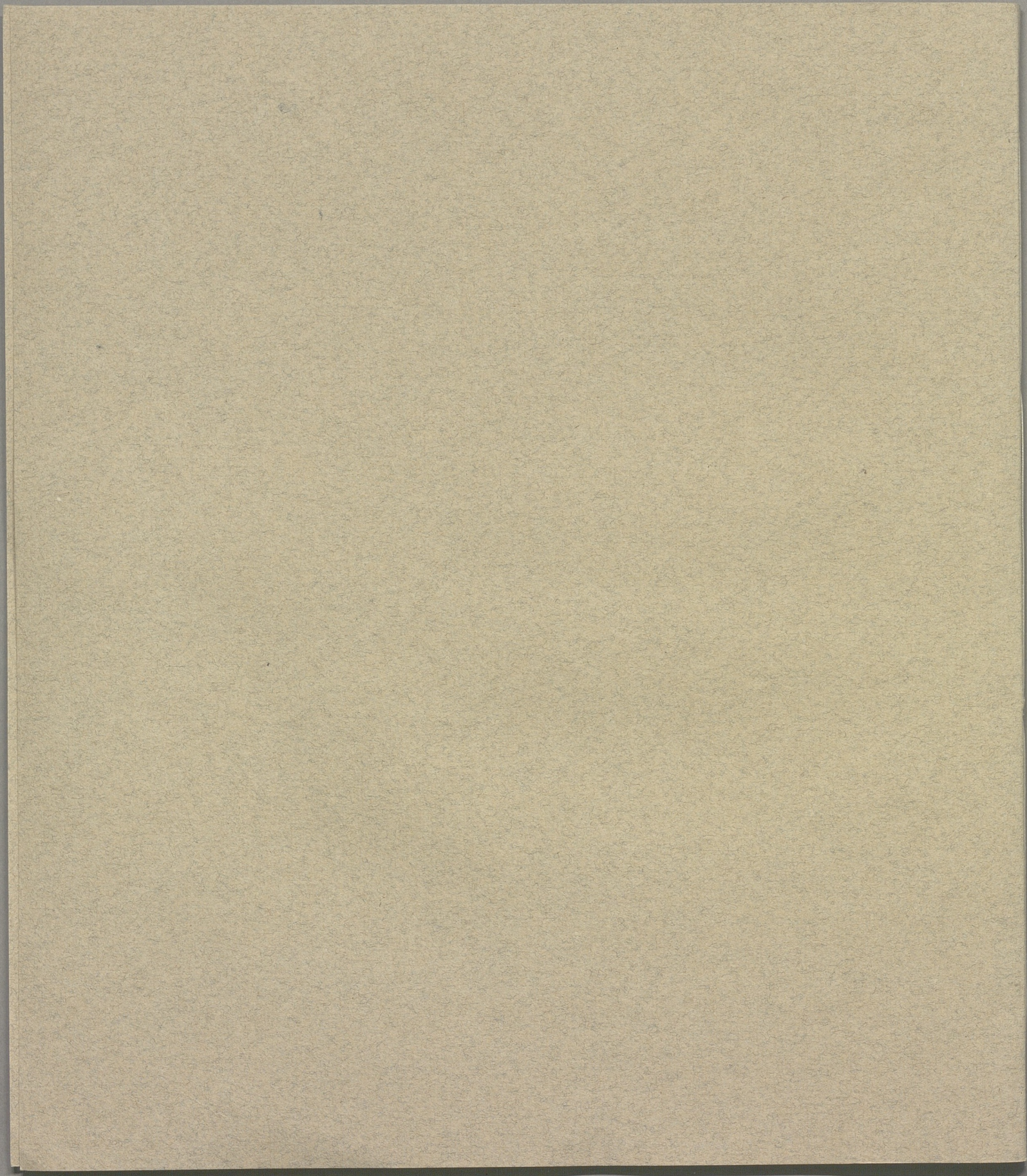
Efter Jordfästningen.

DUETTO.

Vedlig såg man Henne wandra:
Hon war ljus för många andra;
Nu til frid hon kommen är.

www.books2ebooks.eu